

[Kai Moltke.]

det gjaldt Sydafrika. Regeringen kan ikke i disse ting have én politik og det private erhvervsliv en anden.

Med disse slutbemærkninger skal jeg sige, at jeg glæder mig til at se dette forslag til beslutning igen efter udvalgsbehandlingen; en del af punkterne kan vi i alle tilfælde støtte.

Albertsen: Jeg skal tillade mig at knytte et par bemærkninger til den del af forslaget til folketingsbeslutning, som den sidste ærede taler overhovedet ikke knyttede bemærkninger til, nemlig spørgsmålet om Biafra-Nigeriakonflikten. Kun skylder jeg måske lige forinden på grund af den bemærkning, som hr. Kai Moltke kom med, hvor han efterlyste hr. Per Hækkerups nærværelse, at oplyse, at hr. Per Hækkerup ligger alvorligt syg, og derfor kan han ikke være her i dag. Det er forklaringen på det.

Med hensyn til den diskussion, der har været, og hvor navnlig de ting, der har relation til punktet om Biafra-Nigeria har interesseret undertegnede af ganske særlige grunde, vil jeg gerne gøre en bemærkning til det, som venstres ordfører, hr. Per Møller, sagde. Han brugte vendingen, at FN overhovedet ikke havde en juridisk chance for at gribe ind i denne konflikt. Jeg vil i denne forbindelse gøre opmærksom på, at i Berlingske Tidende for torsdag den 19. december har bladet, foranlediget af et initiativ fra konservative studenter, henvendt sig til vor professor i folkeret her i landet, hr. Isi Foighel, som udtrykkelig giver udtryk for den opfattelse, at der ikke er juridiske, men rent politiske hindringer for, at Biafraspørgsmålet kan fremføres i FN. Professor Isi Foighel henviser meget korrekt til FN-pagtens art. 2, stk. 7, men siger i den forbindelse, at praksis ved FN siden 1945 har vist, at bestemmelsen i pagten ikke er til hinder for en sags behandling, hvis der i øvrigt er politisk flertal for, at sagen debatteres.

Det er altså den praksis, der har udviklet sig siden 1945, der må være afgørende for, at man kan få det ført frem, og jeg vil da gerne sætte en tyk streg under det, som den socialdemokratiske ordfører i dag, hr. J. O. Krag, har sagt, at hvis man i alle forhold udelukkende ræsonnerede ud fra, om der

var politisk flertal for de standpunkter, man havde i det forum, som man ønskede at bringe dem frem for, var det jo ikke meget værdifuldt overhovedet at føre debatter, for så kunne man jo i enhver situation bare tælle og undlade at diskutere.

Jeg synes også, der er grund til for udenrigsministeren at være opmærksom på, at netop under udenrigsministermødet i Stockholm fik man en henvendelse fra Biafras statschef, præsident Ojukwu. Det var vel ikke helt tilfældigt, at der kom en henvendelse netop til de skandinaviske lande, det var vel i høj grad, fordi man i mange afrikanske lande har en ganske særlig tillid til, en ganske særlig respekt for de skandinaviske landes holdning. Når man ønsker et initiativ fra det ene af de berørte lande, så mener jeg, at det er en betydningsfuld og afgørende henstilling. Det glædede mig i øvrigt at høre udenrigsministerens alvorlige understregning af, at man på mange måder havde undersøgt, hvorvidt der overhovedet kunne tages initiativ. Men når vor professor i folkeret, som vel ofte må rådgive regeringen på disse områder, klart giver udtryk for, at det kan man, og når man fra den ene af parterne får en direkte opfordring dertil, mener jeg, at det er meget vægtige grunde, og jeg forstod da også på udenrigsministeren, at der var ikke tale om en total afvisning, men der var tale om en afvejning af, hvad man i og for sig skulle gøre, og man var altså foreløbig kommet til den konklusion, at man ikke mente at gavne sagen ved at tage et initiativ.

Jeg har den stik modsatte opfattelse, og jeg begrunder den dels med det, jeg her har sagt, dels med det indtryk, som en parlamentarisk delegation, der aflagde besøg i Biafra, helt klart fik af, at man fra Biafras ledelses side ikke lagde skjul på, at man ønsker et initiativ udefra. Og dér mener jeg, at der kan være tale om at benytte det forum, FN, der er peget på i forslaget til folketingsbeslutning, men at vi også kan gøre det på anden måde. Her tænker jeg på vore relationer til England, som jo er ganske kraftigt involveret i denne konflikt. Der er jo en lang historie forud for dette, som udenrigsministeren selvfølgelig er bekendt med, og som gør, at jeg tror, at over for en venligsindet nation — og det må der jo nok siges at være tale om, når det gælder England i